

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **E. S.**, zastoupené JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2009, č. j. x, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 8. 2009, č. j. 22 Cad 62/2009 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené advokátce stěžovatelky JUDr. Radaně Pekárkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1904 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 3. 2009, č. j. x. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žádost stěžovatelky o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek stanovených v ust. § 43 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“). Žalovaná dospěla na podkladě posudku lékaře Městské správy sociálního zabezpečení v Brně ze dne 19. 1. 2009 k závěru, že stěžovatelka není částečně invalidní, neboť její schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 25 %. Krajský soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Dne 3. 12. 2008 podala stěžovatelka žádost o částečný invalidní důchod. Lékař MSSZ Brno ve svém posudku ze dne 19. 1. 2009 označil za rozhodující zdravotní postižení gonarthrosis I. sin. gr. III. Bylo přihlédnuto k polymorbiditě, přičemž samostatně žádný z dalších chorobných stavů v minulosti neodpovídal a ani neodpovídá žádnému stupni invalidity, resp. u těchto stavů nebyla prokázána progrese. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle kap. XV., odd. A, položky 1, písm. a) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění, uvádějící procentní rozmezí 10 - 15 %. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu byla podle ust. § 6 odst. 4 citované vyhlášky horní hranice navýšena o 10 bodů, procentní míra byla stanovena na 25 %.

V řízení o přezkoumání rozhodnutí žalované si krajský soud vyžádal posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti stěžovatelky od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně. Posudková komise jednající za účasti odborné lékařky – ortopedky vycházela ze zdravotnické dokumentace založené ve spisu, zdravotnické dokumentace MSSZ Brno, kardiologických nálezů ze dne 20. 10. 2008 a 10. 3. 2008, rehabilitačního nálezu ze dne 8. 1. 2009, ortopedických nálezů ze dne 26. 11. 2008 a 31. 10. 2008 a chirurgického nálezu ze dne 18. 11. 2008, a dále z nálezů předložených stěžovatelkou. Stěžovatelka byla jednání posudkové komise dne 5. 8. 2009 přítomna, posudková komise vyšetřila její zdravotní stav. Stěžovatelka byla posuzována jako středoškolačka s administrativní praxí. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posudková komise určila arthrózu kolenního kloubu. Uvedla, že v kolenních kloubech limituje pohyb spíše bolestivost než prokazatelná závažná funkční porucha. V levém kolenním kloubu jsou rentgenologické změny pokročilejšího stupně a dokumentovány jsou i opakované dekompenzace arthrózy s výpotkem a tvorbou Bakerské cysty. Vpravo je arthróza méně pokročilá a rovněž subjektivní stesky jsou mírnější. Na dolních končetinách bylo dále zjištěno oboustranné plochonozí a patní ostruha, která byla opakovaně ošetřena ultrazvukem. Na páteři byla prokázána porucha statiky a dynamiky hrudní a bederní etáže, v rámci svalové dysbalance. Nervové nebo svalové dráždivé projevy v souvislosti s páteřním postižením zjištěny nebyly. Na dolních končetinách byla dále prokázána žilní nedostatečnost bérce lehkého stupně bez kožních defektů v anamnéze. Posudková komise konstatovala, že kombinované postižení pohybového aparátu souvisí s obezitou ze zevních příčin. Dopad zvýšené tělesné hmotnosti v oblasti kardiovaskulárního a dýchacího aparátu však zjištěn nebyl. Hypertenze je dobře kontrolována léčbou s anamnézou jediné závažnější dekompenzace v roce 2003. Ostatní zdravotní postižení jsou rovněž bez závažného dopadu na celkovou výkonnost organismu.

Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti posudková komise stanovila podle kap. XV., odd. A, položka 1, písm. a) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. na 15 %. S ohledem na ostatní zdravotní postižení zvýšila na základě ust. § 6 odst. 4 citované vyhlášky hodnocení o celých 10 procentních bodů na celkových 25 %. Pro vyšší procentní hodnocení neshledala podklady. Posudková komise dospěla k závěru, že nejde o stav vymezený pod písmeny b), c) ani d) stanovené položky, neboť funkční stav zde uvedeným kritériím neodpovídá. Jak je uvedeno v záhlaví oddílu A, stupeň rentgenologických změn není podstatným posudkovým kritériem, rozhodující je stav kloubní funkce. Posudková komise dále konstatovala, že souběhem několika zdravotních postižení malé funkční závažnosti není výdělečná schopnost posuzované významněji omezena. Pracovní omezení se navíc u uvedených postižení významně překrývají. Stěžovatelka nebyla schopna vykonávat těžké fyzické práce a práce spojené s nutností delší chůze, stání nebo přenášení břemen. Byla schopna vykonávat lehčí práci sedavého charakteru, a to i s využitím získané kvalifikace a praxe. Rovněž byla schopna zaučení na vhodnou práci. Posudková komise dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla stěžovatelka plně ani částečně invalidní.

Stěžovatelka se závěry posudku nesouhlasila, namítla, že její funkční omezení nosného kolenního kloubu je zajisté větší než $\frac{1}{4}$ a dále poukázala na své ostatní zdravotní potíže.

Krajský soud v Brně konstatoval, že skutečnosti uvedené v posudku lékaře MSSZ v Brně souhlasí se skutečnostmi zjištěnými Posudkovou komisí MPSV v Brně, a to jak ohledně určení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky tak stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Posudková komise vyhodnotila časový průběh, charakter a rozsah změn postižení stěžovatelky, celkové omezení jejího zdravotního stavu, projevy onemocnění, další prognózu a způsob léčby. Na základě zjištěného zdravotního stavu pak posoudila pracovní omezení stěžovatelky. Rozhodující zdravotní postižení, tj. arthrózu kolenního kloubu, posudková komise podřadila pod kap. XV., odd. A, položku 1, písm. a) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. s vymezeným rozpětím 10 - 15 %, přičemž horní hranici navýšila o 10 procentních bodů. Při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se vychází ze zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření, nikoliv ze subjektivních pocitů a stesků posuzované osoby. Krajský soud má za to, že v přezkoumávané věci výsledky přezkoumání zdravotního stavu stěžovatelky posudkovou komisí přesvědčivým a objektivním způsobem potvrdily skutkový stav, z něhož vycházela i žalovaná při vydání svého rozhodnutí. Krajský soud dále dospěl k závěru, že výroková část napadeného rozhodnutí žalované o tom, že stěžovatelka nesplnila podmínky pro vznik nároku na částeční invalidní důchod uvedené v ust. 43 zákona č. 155/1995 Sb., je správná a zákonná. Žalobu proto zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek Krajského soudu v Brně z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítla, že krajský soud nevzal v úvahu lékařskou zprávu MUDr. S. ze dne 4. 8. 2009, kde je uvedeno, že stupeň hybnosti je snížen na hodnotu 90, což znamená, že se jedná o více než jednu čtvrtinu zdravé hybnosti. Rovněž v doplnění kasační stížnosti uvedla, že funkční omezení pohybu kloubů v jejím případě přesahuje $\frac{1}{4}$, což odpovídá hodnocení podle písmene b) položky 1 oddílu A kap. XV. vyhlášky č. 284/1995 Sb. Zde je stanovena hodnota až 35 %. Stěžovatelka by tak splňovala podmínky částečné invalidity.

Z posudku posudkové komise ani z odůvodnění krajského soudu nevyplývá, jaké funkční omezení pohybu kloubů bylo zjištěno, zda omezení do $\frac{1}{4}$ pohybu nebo více. Je tak nepřezkoumatelný závěr správního orgánu i krajského soudu o hodnocení zdravotního postižení podle kap. XV., odd. A, položky 1, písm. a) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Krajský soud podle stěžovatelky nesprávně právně posoudil otázku částečné invalidity stěžovatelky, když z posudku není zjevné rozhodující kritérium pro její posouzení.

Stěžovatelka dále namítla, že krajský soud nezhodnotil veškeré skutečnosti v jejich vzájemné souvislosti. Krajský soud s odkazem na posudek posudkové komise konstatoval, že stěžovatelka nemůže vykonávat těžké fyzické práce a práce spojené s nutností delší chůze či stání, že může vykonávat práce sedavého charakteru. Nevzal však již v úvahu nezbytnost dopravení se do zaměstnání, což v osobních a majetkových podmínkách stěžovatelky znamená, že se delší chůzi či stání v prostředí hromadné dopravy v žádném případě nevyhne. Možnosti jejího pracovního uplatnění jsou tak úplně vyloučeny či minimálně značně ztíženy. Stěžovatelka byla posuzována jako administrativní pracovnice se středoškolským vzděláním. S ohledem na svůj věk a postavení je v reálném ucházení se o zaměstnání znevýhodněna, což dokládá skutečnost, že jí za celou dobu evidence u úřadu práce nebylo nabídnuto žádné pracovní místo.

Stěžovatelka již ve své žalobě poukázala na procesní vady správního rozhodnutí, krajský soud se však jimi vůbec nezabýval. Rozhodnutí žalované je podle stěžovatelky tak stručné, až je nepřezkoumatelné. Z uvedeného rozhodnutí nevyplývá, o jaké žádosti bylo rozhodováno, není zde uvedeno žádné datum. Ve výrokové části je uvedeno jiné ustanovení zákona č. 155/1995 Sb. než v odůvodnění. Stěžovatelce není z rozhodnutí zřejmé, jakou podmínku zákona vlastně nesplňuje. Jakékoli třetí osobě by mělo být z odůvodnění rozhodnutí zjevné, jaký nárok byl uplatněn, jak o něm bylo rozhodnuto a proč, na základě jakých skutečností a na základě jakého hodnocení. Tento požadavek srozumitelnosti napadené rozhodnutí žalované rozhodně nesplňuje. Není možné jej nahrazovat v odůvodnění soudního rozhodnutí. Stěžovatelka dále poukázala na absenci řádného poučení o opravném prostředku. Rozhodnutí sice obsahuje obecné poučení o možnosti soudního přezkumu, není z něj však zřejmé, zda se na konkrétní rozhodnutí v její věci vztahuje. Rovněž chybí informace, u kterého soudu by měla rozhodnutí žalované napadnout. Na základě uvedeného stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje podle ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudek uvedené posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu. Procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku této přílohy a současně odůvodní stanovenou míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rámci zde stanoveného rozpětí. Dále uváží i rozsah a závažnost dalších zdravotních postižení posuzovaného z hlediska možného zvýšení či snížení základního bodového hodnocení.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že posudek Posudkové komise MPSV v Brně splňuje výše uvedené požadavky na úplnost a přesvědčivost odborného lékařského posudku a lze z něj tudíž při zjišťování skutkového stavu vycházet.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkami stěžovatelky ohledně správního rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu lze za nepřezkoumatelné

pro nesrozumitelnost obecně považovat takové soudní (či správní) rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud (či správní orgán) žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního (či správního) rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud (či správní orgán) opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.).

V projednávaném případě bylo zcela nepochybné, že napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno ve věci poslední žádosti stěžovatelky o částečný invalidní důchod ze dne 3. 12. 2008. Jak vyplývá z podané žaloby, o této skutečnosti neměla pochybnosti ani sama stěžovatelka.

Žalovaná ve výroku rozhodnutí uvedla, že stěžovatelka nesplnila podmínky ust. § 43 zákona č. 155/1995 Sb., které pro vznik nároku na částečný invalidní důchod požaduje jednak částečnou invaliditu a získání potřebné doby pojištění nebo vznik částečné invalidity následkem pracovního úrazu. V odůvodnění pak žalovaná upřesnila, že stěžovatelka nesplnila právě podmínku částečné invalidity. Žalovaná zde citovala ust. § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., podle něhož je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %, a uvedla, že podle posudku lékaře MSSZ v Brně stěžovatelka není částečně invalidní, neboť její schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 25 %. Ačkoli lze přisvědčit stěžovateli, že odůvodnění správního rozhodnutí je velmi stručné, Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že je z něj zcela zřejmé, z jakých důvodů byla žádost stěžovatelky o částečný invalidní důchod zamítnuta. Žalovaná objasnila, z jakých zákonných ustanovení vycházela a že rozhodující skutečností pro posouzení žádosti byl závěr lékaře MSSZ Brno. Byť žalovaná neuvedla podrobnější hodnocení tohoto posudku, nezakládá to tedy nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Stručné vymezení zjištěných skutečností nikterak neovlivnilo ani rozsah přezkumné činnosti krajského soudu, neboť ten provedl vlastní dokazování posudkem Posudkové komise MPSV a z jeho závěrů při posouzení věci vycházel.

Jestliže stěžovatelka poukazovala na nedostatečné poučení o možnosti podání žaloby ke správnímu soudu, je nutno konstatovat, že povinnost žalované poskytnout takové poučení nevyplývala ani z ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ani z jiného zákonného ustanovení.

Co se týče samotného posouzení splnění podmínek částečné invalidity, uvažil Nejvyšší správní soud takto: V projednávaném případě posudková komise zasedající v řádném složení jednoznačně vymezila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky jako arthrózu kolenního kloubu. Náležitě pak zdůvodnila stanovení procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti na 15 % podle kap. XV., odd. A, položka 1, písm. a) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. s tím, že horní hranice procentního rozpětí byla na základě ust. § 6 odst. 4 této vyhlášky zvýšena o 10 %. Posudková komise přitom dospěla ke shodnému posudkovému zhodnocení zdravotního stavu stěžovatelky jako lékař MSSZ Brno dne 19. 1. 2009.

Námítka stěžovatelky, že z posudku posudkové komise ani z odůvodnění krajského soudu nevyplývá, jaké funkční omezení pohybu kloubů bylo zjištěno, je nedůvodná. Při posouzení kloubního postižení vycházela posudková komise z řady lékařských nálezů, včetně lékařského nálezu MUDr. S. ze dne 4. 8. 2009, na který poukazovala stěžovatelka v kasační stížnosti, a dále z vlastního vyšetření stěžovatelky, kdy konstatovala celkovou hypermobilitu kloubní, u levého kolenního kloubu výpotek, obvod + 1,5 cm bez zarudnutí, pohyb S 0-0-110, bolestivost při páčení do valgozity, pravý kolenní kloub bez výpotku, pohyb S 0-0-130 stabilní. Při hodnocení těchto podkladů posudková komise vzala v úvahu, že stupeň rentgenologických změn není podstatným posudkovým kritériem, rozhodující je stav kloubní funkce. V posudkovém hodnocení pak uvedla, že v kolenních kloubech je pohyb limitován spíše bolestivostí než prokazatelnou závažnou funkční poruchou. Kombinované postižení pohybového aparátu přitom souvisí s obezitou ze zevních příčin. Ačkoli tedy posudková komise výslovně neurčila, jaká konkrétní míra omezení hybnosti kloubu byla zjištěna, je na základě uvedeného opodstatněn její závěr, že se jednalo pouze o lehké omezení funkčnosti kolenního kloubu v rámci písmene a) stanovené položky, které uvádí omezení hybnosti kloubů zpravidla o 1/4. Krajský soud proto nepochybil, jestliže závěry posudkové komise jako přesvědčivé převzal.

Jako nepřipadnou je rovněž nutno hodnotit námítku stěžovatelky, že krajský soud při posouzení podmínek částečné invalidity nebral v úvahu nezbytnost jejího dopravení se do zaměstnání. Posudková komise vedle poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti vymezila i to, jakou práci může stěžovatelka vykonávat. Samotná skutečnost, že v místě bydliště stěžovatelky možnost takového zaměstnání není a tato by musela do zaměstnání dojíždět, nemá na toto hodnocení žádný vliv, stejně jako fakt, že stěžovatelce nebylo odpovídající pracovní místo nabídnuto.

Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru krajského soudu, že na základě posudku Posudkové komise MPSV v Brně bylo spolehlivě prokázáno, že stěžovatelka nebyla ke dni 12. 3. 2009 plně ani částečně invalidní. Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek Krajského soudu v Brně netrpí nezákonností z důvodů tvrzených stěžovatelkou podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady podle ust. § 103 odst. 3 s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky náleží v souladu s ust. § 7, § 9 a § 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 1600 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 304 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 1904 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu